21 Οκτωβρίου 2013

Αγαπάς με;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

«Αγαπάς με;» (Ιωάν. κα΄, 15). Η ερώτηση που ετέθη από τον Ιησού στον Σίμωνα Πέτρο ισχύει και για τον καθένα μας. Είναι η ουσιαστική ερώτηση. Η απάντηση που θα δώσω προσδιορίζει τη σχέση μου με το Σωτήρα.

Θα τολμήσω να πω με τον Πέτρο: «Κύριε, Συ πάντα οίδας, Συ γινώσκεις ότι φιλώ Σε» (Ιωάν. κα΄, 17). Μα τόσο συχνά η ζωή μου, τα έργα μου, αναιρούν μια παρόμοια βεβαίωση.

Να ομολογήσω ταπεινά ότι δεν έχω αυτήν την αγάπη; Να πω με απλότητα, ίσως και με ειλικρίνεια: «Όχι, Κύριε, δεν Σ' αγαπώ»; Μια τέτοια όμως ριζική άρνηση δεν είναι σωστή. Διότι, ακόμη και στις χειρότερες πτώσεις μου, η ανάμνηση του Λυτρωτού, η μορφή Του, δεν σβήνουν εντελώς από την ψυχή μου. Δεν παύουν να με τραβούν. Περίπλοκη κατάσταση του αμαρτωλού, που ακόμη και στο βάθος της

αθλιότητός του, κι όταν δεν έχει τη δύναμη να σπάσει τα δεσμά του, στρέφει με πόθο το κεφάλι προς τον Ιησού πλημμυρισμένος από τη νοσταλγία της ενώσεως μαζί Του.
Η μόνη απάντηση που θα μπορούσα να δώσω είναι: «Κύριε, γνωρίζεις τα πάντα. Γνωρίζεις ότι θα ήθελα να σ’ αγαπώ. Δος μου την αγάπη Σου»…
… «Εάν αγαπάτε με, τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε» (Ιωάν. ιδ΄, 15). Τρομερή φράση. Με καταδικάζει. Το να τηρούμε το λόγο του Ιησού σημαίνει: να εφαρμόζουμε τα παραγγέλματά Του. Το νόημα της φράσεως, το νόημα το πιο φυσικό, θα ήταν: το δείγμα της αυθεντικής αγάπης για τον Ιησού είναι μια ζωή σύμφωνη με τα παραγγέλματά Του.
Ένα άλλο νόημα (που δεν αποκλείει το προηγούμενο) είναι:Μόνο εκείνος που αγαπά τον Ιησού μπορεί να τηρήσει το λόγο του Ιησού. Η αγάπη που προηγείται της υπακοής, που είναι προϋπόθεση υπακοής. Η υπακοή διατηρεί και προφυλάσσει την αγάπη, της δίδει συνέχεια και ασφάλεια. Αλλά η πηγή της υπακοής, το νόημά της και η εσωτερική της δύναμη βρίσκεται στην αγάπη.
Κύριε Ιησού, πως μπορώ να Σε υπακούσω, αν δεν Σ’ αγαπώ; Μετάστρεψέ με πρώτα, φέρε με στην περιοχή της αγάπης Σου. Τότε θα μάθω να Σε υπακούω. Είμαι πολύ αδύνατος να τηρήσω το λόγο Σου, αν δεν με κρατήσει, αν δεν με βαστάξει η αγάπη Σου. Εάν η καρδιά μου δεν είναι γεμάτη από την αγάπη Σου, εύκολα θα μπορεί να μπει ο πειρασμός και να την κατακτήσει. Γι’ αυτό και Σε ικετεύω: Γέμισε την καρδιά μου όπως γεμίζουν ένα ποτήρι με νερό ως τα χείλη. Έτσι ώστε να είναι αδύνατο να χωρέσει έστω και μια ξένη σταγόνα. Μόνο η ελπίδα που έχω ότι θα μου δώσεις την αγάπη Σου με κάνει να μην απελπίζομαι. Να μη χάνω την ελπίδα μου ότι θα τηρήσω κάποια μέρα το λόγο Σου…
… Στην αμαρτωλή γυναίκα συγχωρήθηκαν πολλά, διότι «ηγάπησεν πολύ»; Ή αγάπησε πολύ, διότι της συγχωρήθηκαν πολλά; Το ελληνικό κείμενο του Ευαγγελίου αφήνει περιθώρια και για τις δύο ερμηνείες. Και η μία και η άλλη εκφράζουν μια βαθιά αλήθεια. Η πρώτη τοποθετεί την άφεση σαν απάντηση στην αγάπη. (Φυσικά αποκρούομε μιαν έννοια αγάπης που θα ήταν πρόφαση, για να καλύψει κάθε παράβαση). Ακόμη και σ’ αυτή την πρώτη ερμηνεία η αγάπη που φέρνει την άφεση είναι ήδη μια χάρη, μια πρωτοβουλία του Χριστού. Στη δεύτερη ερμηνεία, όπου η συγχώρηση γεννά την αγάπη, η πρωτοβουλία του Κυρίου παραμένει απόλυτη: Προκαλεί την πρώτη κίνηση της μεταστροφής, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να υπάρξει συγχώρηση. Ακολουθεί η άφεση που καθιερώνει πια τη μεταστροφή. Και τέλος η αγάπη, απάντηση της ψυχής που δέχτηκε την άφεση. Αν αγαπούσα τον Ιησού στο μέτρο της αφέσεως που μου χάρισε, σίγουρα θα γινόμουν μια γιγάντια φωτιά αγάπης.
«Μείνατε εν τη αγάπη τη εμή» (Ιωάν. ιε΄, 9). Το κείμενο δείχνει καθαρά ότι δεν πρόκειται για τη δική μας αγάπη προς τον Ιησού, αλλά για την αγάπη του ίδιου του

Ιησού. «Μείνατε στην αγάπη που είναι δική μου, στην αγάπη που με κινεί, στην αγάπη που εκφράζει όλη τη φύση μου». Μα η αγάπη του Ιησού είναι η πηγή και η δύναμη και της δικής μας αγάπης προς τον Ιησού.

(από το βιβλίο «Ιησούς» του Λεβ Ζιλέ, σελίδα 71- 74)

Πηγή: synaxari-synaxari.blogspot.gr